

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

6 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

Тогава Той влезе в един кораб, отплува обратно и пристигна в града Си.

И ето, донесоха при Него един разслабен, сложен на постелка. И като видя Исус вярата им, каза на разслабения: дерзай, чедо, прощават ти се греховете! Тогава някои от книжниците казаха в себе си: Той богохулствува.

А Исус, като видя помислите им, рече: защо мислите лошо в сърцата си?

Защото кое е по-лесно? Да кажа: прощават ти се греховете ми; или да кажа: стани и ходи?

Но за да знаете, че Син Човеческий има власт на земята да прощава грехове (тогава казва на разслабения): стани, вземи си постелката и върви у дома си. И той стана, взе си постелката и отиде у дома си. А народът, като видя това, почуди се и прослави Бога, Който е дал такава власт на човечите. Когато минаваше оттам, Исус видя едного човека, на име Матей, седнал на митницата, и му казва: върви след Мене. И тоя стана и тръгна след Него. (Мат. 9:1-8)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ЗДРАВО ТЯЛО ЧРЕЗ ЗДРАВ ДУХ

През последните десетилетия в медицинските среди все по-популярна става идеята за психосоматичния характер на много от човешките болести. Както знаем „психе“ на гръцки значи душа, а „сома“ – тяло. Психосоматичен ще рече душевнотелесен. С този термин се обозначава връзката между заболяванията на душата и болестите на тялото. Все по-убедително се налага мнението, че повечето от телесните болести са предизвикани от заболявания на душата; че когато душата страда и боледува, страда и боледува и тялото и обратно – когато душата е здрава, жизнена и бодра, такава е и тялото. Между впрочем Църквата от край време е била наясно с тази толкова важна взаимозависимост и никога не е разделяла телесното от душевното здраве, а винаги съвкупно се е молила и се моли за „изцеление на душата и тялото“, за „душевно и телесно здраве“. Красноречив пример за казаното дотук е случката, която ни разказва днешното литургийно евангелие (Мат. 9:1-8). Когато при

Христос донасят един парализиран, Спасителят, като вижда вярата на носачите му, казва на болния: „Дерзай, чедо, прощават ти се греховете!“ Гледайки в душата като в отворена книга, Христос веднага разбира, че причина за парализата на тялото е тежкото греховно заболяване на душата. И както лекарят, преди да излекува една рана, първом внимателно я почиства, така и Христос бърза да очисти, да облекчи и излекува душата на болния от нейната греховност. Ние не знаем какво е тежало на съвестта на парализиран, но душата му явно много е страдала; той неистово се е нуждал именно от прошка и облекчение и затова Спасителят най-напред прощава, очиства греховете му. И тази прошка – изцеление на душата, става ключ и за оздравяване на тялото. Напомняйки на книжниците, че Синът Човешки има власт на земята да прощава греховете, Христос казва на парализирания: „Стани, вземи си постелката и върви у дома си.“ И болният така и направи.

Оздравява душата – оздравява и тялото.

Често пъти ние сме спохождани от различни болести и неразположения. И бързаме при лекаря, прием лекарства, правим компреси. Не си и помисляме дори, че телесните ни оплаквания може би се коренят в душата, че там, в нея е започнало заболяването, че нея първо трябва да излекуваме. Като поговорим и се помолим заедно със свещеника, като се изповядаме и причастим. Не, ние не постъпваме така. Защото не усещаме болестите на душата, тъй като те се проявяват по-осезаемо в тялото. Пък и не си даваме сметка за дълбоката връзка между душевното и телесното здраве.

Нека, имайки предвид всичко казано дотук, да се грижим за здравето на душите си поне толкова, колкото се грижим и за телесното си здраве. Това ще рече да живеем почтено, добронамерено и отзивчиво или казано с една дума – по християнски. Така и душите ни ще бъдат ведри и чисти, и телата ни – здрави и жизнени. И ще имаме не само здрав дух в здраво тяло, но и здраво тяло чрез здрав дух.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

СВЕТА ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА МАРИНА

Девојката Марина била дъщеря на езическия жрец в Антиохија Писидийска (III в.). Баща и я възпитал в идолопоклонство, но господ Бог по Своята милост и дал да ѝ знае истината и я призовал при Себе Си.

В това време римското правителство жестоко преследвало християните. Много от преследваните се криели по пустините и планините. А мнозина оставали в градовете и като вземали вид на просяци, старали се да проповядват и разпространяват словото Божие.

От един такъв християнин 12-годишна Марина пръв път чула за Господа Исуса Христа и сърцето и изпълнено от любов към него. Тя много желала да получи св. крещение, но поради гонението не е имало нито в града, нито в околностите свещеник, който да може да извърши това тайнство. Марина се оставила на Бога и очаквала Неговата воля. А между това тя не се бояла открито да изповада името на Господа, макар и да знаела, че може да бъде подложена на гонение. Пръв неин гонител станал самият баща. Той бил ревностен поклонник идолите и когато узнал, че дъщеря му вярва в Христа, намразил я и започнал да се отнася с нея много жестоко.

Източник: www.sv-marina.com

Български светини

ЖИТИЕ НА СВ. МЪЧЕНИК ЙОАН ТЪРНОВСКИ

Мъченик Йоан Търновски е българин от гр. Осман пазар (сега Омуртаг). Майка му се казвала Марня, а баща му – Димо и въртял голяма търговия с Германия и Италия. Поради обезценяване на тогавашната монета флорина през 1812 г. той фалирал. Наскоро Димо починал. Починала след него и жена му. Тогава Йоан се преселил в Търново и станал съдружник на някакъв тухлар и керемидар. Обаче като млад се увлякъл в някакъв заговор. Търците го арестували. Те обесили сподвижниците му, а когато дошъл неговия ред, той от страх припаднал. Търците го свестили, но и го измамили да приеме мохамеданство, ако иска да остане жив. В онова състояние на уплаха той обещал и изпълнил обещанието си. Но 8 месеца по-късно в него заговорила съвестта. Той не намирал покой ни денем, ни нощем. Пък и никой от християните не смее да му помогне със съвета си – нито миряни, нито духовни, защото голяма била отговорността пред корана и тюрските закони, ако християнин посъветва вече потурчени да се върне в християнската вяра. Само единствен йеромонах Йеротей от Светогорския манастир Каракал си позволил да го посъветва да се пресели някъде, гдето не го познават, и там с пост и молитва да се приготви за мъченичество. Дал му и една сребърна кутия с изображение на кръст върху нея, за да я продаде, защото му трябвали пари, а се срамвал сам да я продава. Като видели в ръцете му тая християнска кутия, търците започнали да издирват откъде може един мохамеданин да има

такова нещо. Издирването стигнало дотам, че Йоан публично изповядал от наболялата си душа Христа и прокълнал Мохамеда. Това било съобщено на градоначалника. Йоан бил отново разпитван, но останал непоколебим в своята християнска вяра. Подложен бил на продължителен жесток бой по краката. Той не издал нито един стон – само тихо говорел: "Помени ме, Господи, в царството Си!" А след като мъчението свършило, за почуда на всички Йоан скочил на крака, като че ли нищо не е било. Окован в тежки железни вериги, той бил хвърлен в тъмница, гдето имало множество затворени за неплатени данъци. Те свидетесвували, че през време на всеобщата му молитва виждали над главата му голяма светлина. В продължение на 7-дневния си затвор Йоан не вкусил от тюрците ни хляб, ни вода. Хранела го Божията благодат.

Подир седем дни управителят отново изправил мъченика на съд. Сега той се помъчил с ласки и обещания да го върне в мохамеданството. Показал дори куп злато, което обещавал да му подари, както и най-хубавия дом в Търново. Всичко било напразно. Мъченикът отново изповядал Христа и похулil Мохамеда. Последвал пак жесток побой и поругание, които св. Йоан като истински християнски мъченик приемал с радост. Особено нощно време мъките в тъмницата били тежки, жестоки. Но мъченик Йоан непоклонимо пребъдвал в християнската си вяра. Тогава го извели в градското съдилище и три пъти го питали: "Мохамеданин ли си или християнин?" Той и трите пъти отговарял: "Християнин съм и желая да умра за Христа!" Тогава съдията произнесъл смъртна присъда – мъченикът да бъде обесен на определено място въвн от града. Когато войниците водели осъдения, той надясно и наляво се кланял на срещаните християни, като просел прошка и се молел: "Пресвета Богородице, спаси ме! Обхванат от множество напасти, към тебе привягвам да търся спасение, о майко на Бог – Слово и Дево, спаси ме от монте тежки и горчиви обстоятелства!" Пред весилото помолil да му се разреши да си направи последна молитва. После казал на войниците: "Сега изпълнете заповедта!" И го обесили. Мъченик Йоан Търновски предал дъха си в Божиите ръце. Било е събота, 12 часа през деня, 16 юли 1822 г. Втората нощ след обесването снели тялото на мъченика от бесилката. Не е известно где са го положили.

© Жития на светините. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Православно семейство

КАКВОТО ПРАВИМ, НЕКА ГО ПРАВИМ ЗА БОГА

- Отче, обикновено поведението ми е мотивирано от страх да не притесня другите или да не се изложя пред тях. Не помислям, че преди всичко не трябва да огорчавам Бога. Как да се увеличи страхът Божий в мен?

- Нүжна е бдителност. Каквото прави човек, нека го прави за Бога. Забравяме Бога, а след това ни овзема помисълът, че вършим нещо голямо. Присъединява се и човекоүгодието и гледаме да не се изложим пред другите хора. Докато, ако човек действа с мисълта, че Бог го вижда, следи го, тогава онова, което прави, е надеждно. А когато върши нещо, за да се покаже добър пред хората, тогава гүби, разпилява всичко. Човек трябва да пита себе си за всяко свое действие: "Това, което правя, ми харесва: но харесва ли се на Бога?". Нека изследва дали е үгодно на Бога. Ако забравя да върши това, после забравя Бога. Затова преди хората казваха: "Ако Бог иска, ако даде Бог". Чүвстваха Божието присъствие навсякъде, имаха винаги Бога сред себе си и внимаваха. Живееха според казаното в псалом: Винаги виждах пред себе си Господа... няма да се поклатя (Пс. 15:8). Затова и хората бяха стабилни. А сега постепенно навлизат европейските маниери и мнозина се въздържат от криви дела само поради светска үчтивост. Каквото прави човек, нека го прави чисто за Христа, да съзнава, че Христос го вижда и го следи. Нека център на всяко негово движение да бъде Христос, а не някакви съображения по човешки. Ако постъпките ни имат за цел да се харесваме на хората, от това нямаме никаква полза. Необходимо е голямо внимание. Винаги да изследваме мотивите, които ни движат и щом забележим, че сме движени от човекоүгодие, веднага да үдряме по него. Защото, когато тръгна да върша нещо добро и към това дело се примеси човекоүгодието, тогава все едно вадя вода от кладенеца с провнтя кофа.

Често пътни причина за изкүшенията ни сме самите ние, когато оставяме своето "аз" да присъства в отношенията и съвместната работа с другите хора; тоест, когато подбүдите ни са корисни, когато искаме да възвеличим себе си и да постигнем лично үдовлетворение. Човек не може да се изкачи на Небето със светско изкачване, но с дүховно слизание. Който върви снишен, той винаги стъпва сигүрно и никога не пада. Затова нека се стремим доколкото е възможно да изкореняваме светската показност и светския үспех, който е дүховен неүспех. Да се отвращаваме от скрития и явния егоизъм и човекоүгодието, за да обикнем искрено Христа. За нашето време характерно е не безшүмното, но впечатляващото и күхото поведение.

Обаче дүховният живот е безшүмен. Нека вършим правилно и безшүмно онова, което съответства на нашата мяра, без да си поставяме цели, които превишават силите ни. Иначе навреждаме и на дүшата си, и на тялото си; а често и на Църквата.

В истинското и чисто благоүгаждане на ближния ни се съдържа и благоүгаждане на Христа. Човек трябва да внимава как ще очисти това благоүгаждане на ближния, т.е. как ще отстрани човекоүгодието от него, за да може и това човешко приношение да отиде при Христа.

Ако някой се стреми да үреди църковни въпроси үж по православен начин, а целта му е да үреди по-добре себе си, т.е. ръководи се от своя интерес, тогава как ще получи Божието благословение? Човек трябва да се стреми доколкото е възможно да живее така, че да бъде сроден на Бога. Винаги да контролира себе си и да

има за цел да върши Божиата воля. Когато върши Божиата воля, тогава се сродява с Бога и тогава, без да иска нищо от Него, получава. Непрестанно черпи вода от извора.

Автор: Св. Писний Светогорец
Източник: "За семейния живот" – Слова, том 4

Православно семейство

ЗА СМирЕНИЕТО

Смирението е съкровище в телесен съд, словото е неспособно да обясни неговото качество, защото е непостижимо. Непостижимо е, защото идва свише. Тези, които искат да го изяснят с

дүми, поемат върхү си голямо изпитание.

Смирението е постоянно забравяне на своите үспехи.

Смирението е в това да сметеш себе си за последен и най-грешен от всички.

Смирението е да познаеш своята немощ и безсилие.

Признак на смирение е при вражда да изпреварваш ближния с примирение.

Смирението е познаване на Божиата благодат и милосърдие.

Смирението е чүвството на съкрүшена дүша и отричане от своята воля.

Смирението е безименна благодат на дүшата, чието име е известно само на този, които са го познали от опит, то е неизказано богатство, Божие наименование и Божие богатство. Защото Господ казва: Наүчете се от Мене, от Моето действие и пребиваване във вас, понеже съм кротък и смирен по сърце и ще намерите покой за дүшите си от борби и помисли.

В началото на смирение човек започва да ненавижда човешката слава и похвала и прогонва от себе си гнева и раздражението.

А когато то расте и преүспява в дүшата, започваме да считаме добрите си дела за нищо, дори за отвратителни, и мислим за това, че всеки ден прибавяме към греховете си, че даровете, които получаваме от Бога и за които се считаме недостойни, ще ни послүжат само за осъждане и үвеличаване на мъките ни в бъдещия век.

Б такива мисли үмът се затваря в ковчега на смирение и остава неограбен от невидимите крадци – помислите на тщеславието.

Автор: Преп. Йоан Лествичник
(Из „Лествица“)

Православни беседи

ТРЕТИЯТ ПЪТ

– Освен монашеския и семейния, има ли друг път?

– Единственият път към Бога е да имаме връзка, а единственият начин да задържим тази връзка, е общността. Без значение дали това е брак или

монашески живот, или посветено служение на ближните. Само по себе си ние обикновено сме егонисти – правим това, което искаме и това, което ни е приятно. И така се разрушаваме със самолюбие. Само излизайки извън тази самотност могат да са възможни отношенията в общността, без значение дали това е брак или манастир, или пълно служение на ближните. Само това може да предотврати да умрете в себе си. Да живееш самотно е егонистично. Ако не сте встъпили в брак, или се готвите да го направите, или пък не сте могли – посветете своя живот на неегонистично безкористно служение на другите. Не просто да искате да направите нещо за някого, или просто да отговоряте на собствените си желания – това не е любов. Затова самотният живот е опасен.

Автор: схиархим. Йоаким Пар

Детски свят

СВЕТИЯТ ХРАМ

Чужда сила има светлината. И една единствена запалена свещица може да разреши мрака, колкото и сгъстен да е той. А ако те са две, три или повече, мракът бързо се стопява и неговото угнетяващо въздействие изчезва. Така е и с молитвата. Колкото повече хора се молят заедно в единомислие, в душите просветва. Затова светата Църква като общност от вярващи християни е наредила общи моления. Мястото, където се извършват те, се нарича пак църква. Но най-точното му име е свети храм или дом Божи, защото в него се извършват тайнства. Там при богослужението от ръкоположен свещеник невидимо слиза Дух Свети и просвещава, обновява и освещава душите на богомолците. Светият храм е сграда, над която непременно има кръст. Без него тя е място, където се събират хора, но отсъстват тайнствата. Сградата на светия храм е обърната на изток. В това е вложен духовен смисъл. Слънцето изгрява от изток, а Христос е духовното Слънце. Храмът се състои от три части. Най-напред се влиза в притвор, където богомолците мислено се отделят от света и се настройват за молитва. Втората просторна част е мястото, където се молят християните. Третата, най-източната, се нарича свети олтар, където свещеникът свещенодейства. Там влизат само служещите. Светият олтар е отделен с иконостас. В средата има двойна врата, наричана царски двери. Отдясно е иконата на Исус Христос, до нея на свети Йоан Кръстител и други. Отляво е иконата на света Богородица, до нея на светията, чието име носи храмът, и други. Най-великото тайнство, което се извършва там, е светата литургия. Тя изобразява целия живот на Христос от рождението до кръстната смърт. В средата на светия олтар се намира каменна маса, на която хлябът и виното чрез слизането на Дух Свети се претворява в Тяло и Кръв Христови, с които се причастяват вярващите. Видим за богомолците е така нареченият Малък вход. Свещеникът излиза от северната врата, вдигнал високо светото Евангелие, като пред него върви църковен служител, носещ

запален свещник. Това изобразява излизането на Христос на проповед. Идва моментът на Великия вход. Свещеникът пак излиза със светата Чаша в ръка, предшестван от носещия свещник и кадилница, и влиза през дверите. Това изобразява отиването на Христос на кръстна смърт. Всичко това не е някакво подобие, а действително тайнство, при което Христос отново безкръвно се принася в жертва за нас. Важни моменти са четенето на Гимнола на вярата, Отче наш и особено молитвата “Тебе поем”, когато Дух Свети слиза и освещава даровете. Тогава богомолците трябва да се молят по-усърдно. В светия храм не бива да се говори, да се движи без нужда из него. Трябва да се пази пълна тишина и молитвена съсредоточеност, защото там невидимо присъстват ангели и светии. Паленето на свещи има символично значение. Пламъчетата напомнят, че душите ни трябва да горят пламенно във вярата. Кадилният тамян е символ на молитвата. Както димът на тамяна се издига нагоре, така и нашата молитва трябва да възлиза към Бога. Християнинът трябва да се стреми по-често да посещава богослужението, особено на празници, а в определените постни дни да се причастява. Ако не прави това, душата му ще линее поради духовния глад.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)

Източник: "Православно Вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

12 юли † 6 Неделя след Петдесетница. Св. мчци Прокъл и Иларий. Правед. Вероника. Гл. 5, үтр. ев. 6, ап. Рим. 12:6-14 (с. 106), лит. ев. Мт 9:1-8

13 юли Свѣбор на св. архангел Гаврил. Преп. Стефан Савант

14 юли Св. ап. Акила. Преп. Никодим Светогорец

15 юли Св. мчци Кирик и Юлита. Св. равноап. велик княз Владимир (Тип. с. 372, т. 1 или с. 373, т. 3)

16 юли Св. свѣцмчк Атиноген, еп. Севастийски и 10-те му ученици. Св. мчца Юлия девица. Св. мчк Йоан Търновски

17 юли * Св. вмчца Марина (Тип. с. 375, т. 1)

18 юли Св. мчк Иакинѣт в Амастрида. Св. мчк Емилиан Доростолски

Енорийският лист се издава с благословието на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Може да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
